

sionsformanden at diskutere det, for det er jo alene medlemslandenes regeringer, som skal diskutere det på baggrund af de bulletiner, de får fra deres parlamenter efter et eventuelt dansk nej.

Udenrigsministeren (Poul Nyrup Rasmussen, fg.):

Jeg vil gerne bekræfte over for hr. Kristian Thulesen Dahl, at jeg synes, det rigtige er, at det er den danske befolkning og den danske befolkning alene, der tager stilling til Amsterdamtraktaten for Danmarks vedkommende. Det er befolkningen i Danmark, der suverænt afgør den sag. Lige så klogt vil vi gøre det denne gang, som vi gjorde det den 18. maj 1993. Dengang tog vi stilling til Edinburghafgørelsen, denne gang skal vi tage stilling til Amsterdamtraktaten.

Og jeg mener grundlæggende, at det er bedst, det er sådan, at debatten foregår i Danmark, føres mellem os danske, og at man nede i Bruxelles er for langt væk til med held at kunne tilføre debatten synspunkter, der har positiv eller forståelig effekt, og at vi risikerer det modsatte: at opbygge misforståelser i stedet for forståelse. Dertil kommer også, som jeg har sagt det, at det ikke er kommissionsformandens kompetence. Det er danskernes kompetence. Det er os, der skal afgøre den sag. Det vil jeg gerne bekræfte.

Omvendt vil jeg også gerne bekræfte, selv om jeg ikke direkte blev spurgt om det, men det har jo sammenhæng alt sammen, at jeg anser Amsterdamtraktaten for – og det har jeg ikke hørt nogen kunne modbevise – at være klart bedre end den traktat, vi i dag har, og den Amsterdamtraktat fører Danmark og de andre, hvad der er mindst lige så vigtigt, et skridt i den rigtige retning.

Vi har i dag talt om et bedre miljø. Jeg kunne lægge et bedre beskæftigelsesamarbejde, et forbrugerpolitisk samarbejde til, og frem for alt bliver strengen trukket klarere mellem, hvad EU skal holde sig til og ikke blande sig i, og så det, hvert enkelt land naturligvis bestemmer over selv, og det er fortsat den helt dominerende part, naturligvis.

EU er ikke noget, der i klassisk forstand tager noget fra andre. EU er en supplerende platform, vi har til at løfte nogle problemer, vi ikke kan

løse hver for sig, og det er just det, der er værd at holde fast i, før vi kommer ud i alt for mange paragrafrytterier og alt for megen jura.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for svaret. Jeg kunne jo så sige i modsætning til statsministeren – for jeg er enig med statsministeren i, at danskerne vil stemme klogt – at det jo ikke er sikkert, de vil stemme ligesom den 18. maj 1993. Det kan være, de vil stemme lige så klogt som den 2. juni 1992. Det ville være klogt af den danske befolkning.

Så vil jeg sige, at når statsministeren her under spørgetiden siger, at det er uanfægtet, at Amsterdamtraktaten er bedre end Maastrichttraktaten, så er det selvfølgelig forkert. Det har vi anfægtet flere gange. Jeg vil sige, at når Amsterdam faktisk er ringere end Maastricht, så bygger det jo bl.a. på, at Amsterdamtraktaten stadfæster den politiske unionsudvikling, samt at Amsterdamtraktaten lægger op til ny suverænitetssafgivelse fra dansk side til EU, og derfor er Amsterdam altså en fare. Men den indholdsdebat kommer vi jo tilbage til.

Det, jeg ville spørge statsministeren om i forlængelse af denne diskussion, er, om statsministeren ikke kan bekræfte, at hvis nu befolkningen går statsministeren imod og gør det, som bl.a. Dansk Folkeparti anbefaler, og stemmer nej til Amsterdamtraktaten – det kan så være rigtigt nok, som statsministeren har sagt det, at der så vil komme en vanskelig situation, hvor man skal vurdere nogle ting og der selvfølgelig skal være nogle forhandlinger – er statsministeren enig med Dansk Folkeparti i, at hvis de andre lande ønsker at gennemføre Amsterdamtraktaten efter et dansk nej, så er det nødvendigt for de andre lande at lave en aftale med Danmark, forstået på den måde at de andre lande ikke vil kunne gå videre med Amsterdamtraktaten, medmindre de laver en aftale med Danmark, lige så vel som efter den 2. juni 1992, hvor den daværende udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, tog til Oslo og gav tilladelse til, at de andre lande kunne gennemføre Maastrichttraktaten, selv om Danmark havde sagt nej, fordi Danmark sagde: Kør I bare videre. Vi finder – som han selv brugte udtrykket – en kattelerm for Danmark.

Det er jo den samme situation, vi vil stå i efter et dansk nej i 1998. Kan statsministeren ikke bekræfte det?